

zen vidi. — Kdor hoče kaj opomniti, naj opomni naše ljudi, da bodo trezni; treznost je dobra gospodinja per hiši, pijančovanje je toča pod streho po zimi in po letu; — naj opomni, da najbodo sosédje miroljubni in se terdoglaviga pravdovanja varjejo; kdor se rad pravda, sam svojo streho terga; — naj opomni, da naj naši Slovenci skerbno gospodarijo; leniga čaka stergan rokav, palica beraška, prazen bokal; — naj opomni — in prav glasno naj pové, da starši svoje otroke v božjim strahu izredijo! Tukaj šim blagoselčni možje, ki zlato pero v roki deržite in pišete za naš narod!

Še nekaj me pri serci tešči. — Ze naš pesnik Vodnik je pišal in grajal: da blizo v vsaki vasi imajo kake posebne navade, in da zato jedan iz drugiga norce delajo. — To je prav nekersansko, to je prav gerdó! vsi ljudje smo otroci božji, vsi smo si bratje, da bi se po kersansko ljubili, pa ne, da bi se vzaimno zasmehovali, zasramovali, žalili in jedan drugiga za norca imeli. Jaz zavolj tega to rečem, ker se današen dan v časi kak neotesan, heizobražen Slovenec svoje brate Slovence obrekuje in zaničuje, samo zato, ker niso vsi ravno v tistim kotu doma, kjer on; še učeni — prosim ne zamerite! jaz hudo ne mislim, sam Bog vé! — še učeni se kadaj zapozabijo — jedan zaničuje Slovence, Krajske, drugi Goriške, tretji Koroške, šterti Stajerske. Pa smo si vender vsi bratje Slovenci. To zametovanje in zaničovanje hodi med nami, kakor gerda črna hudoba, in moti nam bistro pamet, kazí nam naše sicer dobro slovensko sercé. Govorimo, pišimo, opominjmo se, da se bratovsko ljubimo, ako ravno jedni pribivamo na sončeni, drugi na senčeni strani gore, ako ravno živimo jedni na pravim, drugi na levim bregu tekoče vode. Kdor ne ljubi, ostane v smerti — govori svet Janez — kdor sovraži svojiga brata, je vbijavec.

Matija Majer.

Povedka.

(Dokonzhana pravda). H nekdajnimu kralju, Teodoriku po imenu, pride neka vdova vša shaloftna in objokana, ponishno prosi kralja in takó govori: „Mogozhen kralj! vdova fim in vafha podloshna; imela fim dofti premoshenja, kteriga mi je moj rajniki mosh sapustil, de bi otroke lepo uzhila in jih s vfm preskerbela; tode shlahta mojiga rajnikiga moshá mi je she veliko vsela, in fhe to, kar imam, mi bodo pobrali, takó, de bom s otrozi vred mogla revfhino in pomanjkanje terpéti, in od vfiga hudiga konez jemati; toshujemo in pravdamo se savoljo tega she tri leta, in ne ftori se mi pravize, nizh ni rasfojeniga fhe, torej nizh ne dobim; ob vfe fim she, fhe otrozhizhkov ne bom s zhim preshiveti iméla. Dolgo zhafa she je moja pravda med dohtarji, in s vfm profhnjami nifim v fšanu dosefzhi, de bi se mi praviza sgodila. Prosim tedaj mogozhen kralj! pomagajte mi, de se moja pravda dokonzhá, in de se meni praviza ftori.“

Kralj vdovi prijasno rezhe: „Ljuba moja vdova, vidim, de se ti ref kriviza godí, zhe je pa le takó, kakor mi pripovedujesh? Povej mi nar pred, ktera fta tifta dva pravdarja, ktera imata v rokah tvojo in tvoje shlahte pravdo, obljubim ti, kmalo bo rasfojeno, in kar ti gre po pravizi, gotovo bofh dobila.“ Vdova mu pové imena obeh pravdarjev.

Drugi dan prezej ukashe kralj obema pravdarjama, ktera fta imenovano pravdo v rokah imela, hitro dokonzhati jo in vdovi pravizo ftoriti, zhe ji praviza gré, in rasfodbo kralju prinefti sa poterjenje. Befednika se pripravita to pravdo isdelovati, in fta jo tudi v treh dneh h konzu dognala, ktero nefeta po prijetimu ukasu kralju podpisat in poterdit. Kralj ju vprafha: „Šta dokonzhala pravdo vboge vdove, kakor fim vama ukasal?“ „Dokonzhana je, ravno jo pernefeva podpisat in poterdit.“ „Kakó je fteklo sa vdovo, ju kralj vprafha, ali je dobila ali sgubila?“ Senim glafam odgovorita befednika: „Dobila je vdova, faj drugazhi se ne more rasfoditi, po pravizi ji gré vfe premoshenje.“ Kralj na to vefel pravi: prav je. Kralj vprafha sdaj: „Povejta mi prav refnizhno, koliko zhafa fta potrebovala, to pravdo popolnoma dokonzhati?“ „Ne ravno veliko, mu pravdarja odgovorita, v treh dneh je bilo lahko vfe narejeno.“ Kralj pravi na to: „Dobro je; le dajta meni pifma, de jih vdovi isrozhim, vidva pa grefta prezej v jezho, pripravita fe, oba bofta jutri obefhena.“ Vojaki fo bili she perpravljeni, jih v jezho peljati.

Na to se pravdarja grosno prestraftita, od smertniga strahú trepetata, profita, jokata, vpijeta, de naj jima kralj persanefe; faj nifta tako ftrafhne kásni (fhtrafinge) saflushila, ker fta svefto kraljevo sapoved dopolnila, in pravdo dokonzhala po kraljevim ukasu. Kralj jima ferdito odgovori: „Hudobnesha! Nifim ukasal vaji obefit sa tó, ki fta hitro pravdo dokonzhala, ampak le sa tó, ki fta fe s njo ze le tri leta mudila, kar bi bila v treh dneh lahko ftorila!“

Kralj ju k smerti obfodi, vender njima je po tem persanefel in ju per shivljenju pustil. — Gotovo nifta nobene pravde vezh potem tako na dolgo vlekla.

V-i.

Kratkočasnica.

Dohtar Hufeland je nekdaj za svojih mladih lét v Prag popotval in imel seboj mertvaško čepinjo. Na meji ni vedil mitar (colnar), pod ktero versto naj bi jo zapisal. „Alibine mogla ta čepinja, reče na to Hufeland, priti med obnošeno robo?“ — „Prav, prav, med obnošeno robo jo bomo zapisali“ — in vsim dvomu je bilo konec.

Vganjka.

Kaj gre černo gori, belo pa doli?

Popravek.

V 43. listu pri popisu obertniske razstave v 2. verstí namest Dobi beri Doli; v 4. verstí namest Dobski beri Dolski.

Shitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	26. Kosoperfka.		21. Kosoperfka.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mernik Pfhénize domazhe	1	19	1	23
1 „ „ banafhke	1	20	1	21
1 „ Turfhize . . .	—	—	1	—
1 „ Sorfhize . . .	—	—	1	3
1 „ Rèshi . . .	—	54	—	57
1 „ Jezhmena . . .	—	—	—	50
1 „ Profa . . .	—	55	—	57
1 „ Ajde . . .	—	45	—	54
1 „ Ovfa . . .	—	32	—	32

V Ljubljani. Natifnil in saloshil Joshef Blasnik.